

ZATOULANÉ ŠTĚNĚ

Kdo se bojí, nesmí do lesa

Věra Hudáčková Barochová

bambóok

Ilustrace
Václav Ráž

© Grada Publishing, a.s., 2019
text © Věra Hudáčková Barochová, 2019
illustrations © Václav Ráž, 2019

ZATOULANÉ ŠTĚNĚ

Kdo se bojí, nesmí do lesa

Věra Hudáčková Barochová

Ilustrace
Václav Ráž

PŘÁNÍ

„Moc si přeju potůček na zahradě. Nebo pejska. Nebo aspoň bráchu. Velkýho.“

Maminka seděla na kuchyňské židli proti Ondrovi a tvářila se nešťastně. Potom řekla: „Ale my přece bydlíme v paneláku a nemáme žádnou zahradu, po které by mohl téct potůček nebo běhat pes. A jak bych ti měla opatřit velkýho bráchu, to mě už vůbec nenapadá.“ Neměla jsem se Ondry ptát, co si přeje k narozeninám, zlobila se v duchu sama na sebe. Mohla jsem koupit stavebnici, ta potěší každého kluka. Pak ji napadlo: „Nechtěl bys radši zvířátko, které se dá chovat v bytě? Třeba kočičku?“

„Další kočku? Mám už přece Mouru.“ Ondra se na chvíli odmlčel. Usilovným přemýšlením se mu krabatilo čelo. Nakonec nesměle dodal: „Taky táta by se hodil.“

Pokradmu se podíval, co na to maminka, ale ta se k jeho překvapení usmála: „To by možná šlo zařídit,“ prohodila vesele a druhý den přivedla na návštěvu Michala.

1.

Táta Michal řídí auto a přitom vypráví o babičce Mileně a o vesnici, kde babička bydlí. Auto je nové a táta taky. Maminka se za Michala vdala před třemi týdny. Nechali Ondru, aby si sám vybral, jestli ho bude oslovovat táto, nebo Michale. Ondra se dlouho nemohl rozhodnout a nakonec mu začal říkat táto Michale.

Auto právě opustilo dálnici. Úzká klikatá silnice pokračuje hustým lesem. Jarní sluníčko posílá teplé paprsky mezi mohutné smrky a stromy vrhají temné stíny, ze kterých jde trochu strach.

Ondra se lesa bojí ode dne, kdy se v něm s maminkou ztratili. Stalo se to už před pár lety, ale dodnes si pamatuje, jak dlouho bloudili, i to, jak se tehdy bál. Myslel, že nikdy nenajdou cestu ven. Potom už do lesa nikdy jít nechtěl. Teď pevně sevřel v náručí kočku Mouru. Poprvé ji uviděl vedle narozeninového dortu se dvěma svíčkami a od té doby jsou pořád spolu. Moura se nebojí ničeho. Je totiž plyšová.

Ondra přemýšlí o babičce. Jaká asi bude? Ještě se spolu neviděli. Babička měla přijet na svatbu, ale místo toho musela do nemocnice se zlomenou nohou. Dnes už je zdravá a Michal jí veze představit svou novou rodinu. Asi se těší, protože je veselý a chvílemi si píská. Táta Michal je vlastně veselý pořád. To se Ondrovi moc líbí.

Na první návštěvě u Ondry a u maminky Michal navrhl, že by spolu mohli strávit celý příští víkend, a zeptal se, co by chtěli podniknout. Ondra poprosil, aby ho naučil hrát fotbal.

„Tebe ale přece fotbal nebaví,“ divila se maminka.

Michal jen překvapeně zvedl obočí a Ondrovi se zdálo, že hned poznal, jak to je doopravdy. Před časem ho kluci nechtěli přibrat do hry, protože neuměl pořádně kopat. Byl z toho moc smutný. Maminka tehdy koupila míč a doprovodila ho na hřiště. Brzy to ale vzdala. Ondra byl neuvěřitelně nešikovný. Trochu se styděl, že ho kluci uvidí na hřišti s mámou a bál se, že se mu proto budou vysmívat. Nikdy by ale nepřiznal, že svou nešikovnost předstírá. Pak by byla smutná pro změnu máma, a to opravdu nechtěl.

Michal ochotně slíbil, že si s Ondrou fotbal zahraje, a potají na chlapce mrknul.

Ondra hru brzy zvládl stejně dobře jako ostatní kluci z jejich čtvrti. Maminka si mohla ukroutit hlavu údivem, jak dobrého trenéra opatřila, ale když se k nim chtěla přidat, pohladil ji Michal po vlasech a starostlivě jí poradil: „Radši si odpočiň. Vypadáš unaveně.“

Maminka se šla místo fotbalu opalovat a Ondra si s úlevou oddechl, protože na hřiště právě dorazilo několik starších kluků. Táta Michal si dokáže poradit se vším. Maminka je nejhodnější na světě, ale Michala doma zkrátka potřebovali.

Teď Ondra přemýšlí o tom, jaká asi bude babička.

